

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: V. L. N., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), tohoto času bytem X,
zastoupený: Mgr. Petr Václavek, advokát, se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 000070664, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

v řízení o žalobě ze dne 10.8.2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.7.2022 č.j. CPR-11230-3/ČJ-2022-930310-V243

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 10.8.2022 soudu doručenou prostřednictvím datové schránky téhož dne se žalobce domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 11.7.2022 č.j. CPR-11230-3/ČJ-2022-930310-V243, jehož kopie byla připojena a jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen **správní orgán I. stupně** či **PČR**), vydanému pod č.j.

KRPK-45707-73/ČJ-2021-190022 dne 8.2.2022 o uložení povinnosti žalobci opustit území členských států Evropské unie (dále jen EU) podle ustanovení § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), protože nebyly shledány důvody pro změnu nebo zrušení tohoto rozhodnutí.

2. V žalobě žalobce nejprve uvedl, že má na území České republiky (dále jen ČR) celou svou blízkou rodinu a žije ve společné domácnosti se svou družkou V. T. L., nar. X a třemi nezletilými dětmi (i) V. A. T., nar. X, (ii) V. N. T. L., nar. X, (iii) V. B. N., nar. X, kdy všichni tito mají na území ČR platné trvalé pobyty. Nejmladší dceři byl ke dni podání této správní žaloby necelý jeden rok, a jedná se tak o extrémně zranitelnou a závislou osobu. Vzhledem k tomu, že jeho družka je pracovně zcela vyčerpaná, je to právě žalobce, kdo se fakticky a fyzicky stará o nejmladší dceru, tráví s ní téměř veškerý svůj čas. Je naprosto nepředstavitelné, že by se o nejmladší dceru postaraly starší děti žalobce, či snad družka, neboť tato je maximálně pracovně vyčerpaná. Tyto rodičovské rozdělené role tvoří dokonalou symbiózu, kdy družka je schopna finančně zajistit chod domácnosti a žalobce je naopak přítomen ve společné domácnosti, kdy se o děti stará, hlídá je, vaří jim, dohlíží na jejich správný denní režim a pomáhá např. s přípravou do školy. Výjimečnou péči pak věnuje nejmladší dceři, kterou vzhledem k velice nízkému věku nelze tzv. spustit z očí. Případné vycestování žalobce z ČR by mělo fatální zásah do chodu celé rodiny. Žalobce má za to, že žalovaným navrhovaná varianta pomocnice nebo pomoc od příbuzných je zcela nepřiměřená a neadekvátní, když žádná pomocnice nebo příbuzný nemá a nemůže mít takový vliv na své děti jako právě žalobce, jejich otec. Pouto mezi žalobcem a jeho dětmi, zejména pak nejmladší dcerou, je natolik silné, že jej nelze žádnými jinými alternativami nahradit.

Dále bylo uvedeno, že argumentuje-li žalovaný, že žalobce se svým přičiněním již v minulosti sám připravil o společný čas se svými dětmi, kdy došlo v jeho případě k odsouzení za trestnou činnost, tak je to právě tento významný zásah do psychiky, který svým odloučením způsobil, který by nyní byl mnohonásobně zintenzivněn, neboť by žalobce a jeho rodina byly odloučeni podruhé. Po svém propuštění z výkonu trestu se žalobci navíc narodila nejmladší dcera, po jejímž boku se nachází doslova celý její život. Byl-li by žalobce povinen vycestovat z území ČR, došlo by nejen ke zvýšení hrozby zpretrhání rodinných a sociálních vazeb, ale současně by zcela nepochybně klesla životní úroveň žalobce, jeho družky i jejich dětí. K tomuto žalobce dále citoval rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) týkající se přiměřenosti dopadů rozhodnutí o povinnosti opustit území do soukromého a rodinného života cizince, a to rozsudek ze dne 19.12.2018 č.j. 8 Azs 290/2018-27 a ze dne 24.10.2018, č.j. 1 Azs 296/2018-35.

Žalobce následně konstatoval, že žalovaný v napadeném rozhodnutí se sice částečně otázce přiměřenosti svého rozhodnutí věnuje, ale dochází k naprosto absurdním či přehnaně tvrdým, resp. zjevně nepřiměřeným, závěrům. Žalovaný v napadeném usnesení např. uvádí: „Partnerka cizince a jejich děti mají na území České republiky uděleno pobytové oprávnění, ale pokud budou chtít, je možné, aby se všichni přesunuli do Vietnamu a zde po určitou dobu realizovali své rodinné vazby.“ Takovýto postup rodiny žalobce je však zcela nemyšlitelný a nemožný. Žalovaný chybně bagatelizuje tak zásadní životní krok jako přesun, byť jen dočasný, do jiné země, jejíž jazyk navíc minimálně děti žalobce neovládají, případně ovládají jen omezeně. Nadto lze uvést, že družka žalobce vykonává své zaměstnání na území ČR a je jen obtížně představitelné, že si bude schopna v naprosto cizím prostředí ze dne na den obstarat nové zaměstnání. Nehledě na tu skutečnost, že

příjem ve Vietnamu by byl oproti příjmu v ČR pravděpodobně neporovnatelně nižší. Dále lze uvést, že koupě letenek z ČR do Vietnamu by pro pětičlennou rodinu byla extrémně nákladná. Silné rodinné vazby koneckonců sám žalovaný konstatuje. Je pak ovšem s podivem, že žalovaný, vědom si existence silných rodinných vazeb, vytváří veškerou snahu, aby všechny objektivní argumenty žalobce vyvrátil, bagatelizoval, či znedůvěřhodnil. Takovýto postup žalovaného je v nepochybném rozporu s principy dobré správy dle ust. § 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**).

Následně žalobce konstatoval, že žalovaný ani prvostupňový správní orgán se nevypořádali s otázkou nepřiměřenosti ve vztahu k dítěti žalobce a k tomuto citoval rozsudek NSS č.j. 5 As 102/2013 - 31 ze dne 28.2.2014, který je plně v souladu s Čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, jež následně také citoval. Dále žalobce odkázal a citoval rozsudek NSS č.j. 5 Azs 94/2019 - 33 ze dne 17.4.2020 a uvedl, že předmětná judikatura je plně aplikovatelná na projednávaný případ, kdy jakkoliv žalobce se kdysi dopustil trestněprávního jednání, tak tato skutečnost nemá žádný vliv na silný a pevný vztah mezi ním a jeho dětmi. Žalovaný tuto otázku chybně uzavřel s tím, že když se žalobce dopustil trestné činnosti a nějaký čas pobyl ve výkonu trestu, tak se vazby mezi ním a jeho dětmi při odloučení musely zpřetrhat. Tento závěr se nezakládá na pravdě, neboť v tomto období se naopak pevnost rodinných vazeb ještě prohloubila. Podstatné však je, že správní orgán tuto skutečnost nijak neprokázal, pouze ji konstatoval. Jinými slovy žalovaný si z více možných skutkových eventualit vybral tu pro žalobce nejméně příhodnou. Takovýto postup žalovaného je v rozporu se zásadou materiální pravdy dle § 3 správního řádu a také v rozporu s obsahem spisu.

Žalobce shrnul, že napadené rozhodnutí je ve vztahu ke skutkovému stavu věci zjevně nepřiměřené, kdy se žalovaný sice dopady svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života částečně věnoval, avšak se zcela nepřiměřenými a tvrdými závěry. Jinými slovy, veškerou snahu, kterou žalovaný při zkoumání otázky přiměřenosti vyvinul, tak směřoval výlučně k vydání zamítavého rozhodnutí. Veškeré, nutno dodat důvodné, argumenty žalobce, byly žalovaným bez hlubšího zkoumání skutkového stavu věci zamítnuty. S ohledem na tuto skutečnost žalovaný jednal rovněž v rozporu se zásadou materiální pravdy, proto dle žalobce je napadené rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné. Závěrem navrhl žalobce, aby soud napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a zároveň žádal o přiznání náhrady nákladů řízení.

3. **Žalobce společně s žalobou také žádal o přiznání odkladného účinku žalobě.** Jeho návrh byl zamítnut pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 6.9.2022, č.j. 16 A 20/2022-29 po vyjádření žalovaného.
4. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 11.7.2022 č.j. CPR-11230-3/ČJ-2022-930310-V243** bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně č.j. KRPK-45707-73/ČJ-2021-190022 dne 8.2.2022 o uložení povinnosti opustit území členských států EU, protože nebyly shledány důvody pro změnu nebo zrušení tohoto rozhodnutí, jak uvedeno shora. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 11.7.2022 mimo jiné vyplývá, že ze spisového materiálu bylo zjištěno, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 8.2.2022 byla žalobci uložena podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců povinnost opustit území členských států EU a současně podle § 50a odst. 3 téhož zákona mu byla stanovena doba k opuštění území členských států EU do 60ti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Důvodem pro vydání uvedeného rozhodnutí bylo zjištění, že cizinec na území ČR pobýval v období od 18.4.2021 do 2.6.2021 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.

Žalovaný jako odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí a průběh správního řízení vedeného správním orgánem I. stupně a při svém rozhodování vycházel zejména z následujících podkladů: rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 8.2.2022, odvolání žalobce ze dne 17.2.2022, doplnění odvolání ze dne 28.2.2022 a spisový materiál týkající se řízení o správním vyhoštění žalobce vedený pod č.j. KRPK-45707/ČJ-2021-190022.

Ze spisového materiálu vyplynulo, že žalobce se dne 2.6.2021 dostavil ke správnímu orgánu I. stupně, kde provedeným šetřením v dostupných evidencích Policie ČR bylo zjištěno, že rozhodnutím Odboru azylové a migrační politiky (dále jen **OAMP**) vydaným pod č.j. OAM-102018/ZR-2020 dne 1.10.2020 byla cizinci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu. Důvodem pro zrušení trvalého pobytu bylo odsouzení cizince rozsudkem Okresního soudu Praha - západ č.j. 14 T 7/2019-1886 ze dne 4.11.2019 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze č.j. 9 To 380/2019-1957 ze dne 5.2.2020, za spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku a odsouzení k trestu odnětí svobody v trvání 2 let se zařazením výkonu trestu do věznice s ostrahou. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen **Komise**) v rámci odvolacího řízení rozhodnutím č.j. MV-15920-8/SO-2021 ze dne 17.3.2021 potvrdila rozhodnutí OAMP o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a cizinci stanovila lhůtu k vycestování z území ČR do 30ti dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí Komise. Rozhodnutí Komise nabylo právní moci dne 18.3.2021. Jelikož podané žalobě cizince proti rozhodnutí Komise nebyl přiznán odkladný účinek, byl žalobce povinen do 17.4.2021 vycestovat z území ČR. Ode dne 18.4.2021 tak pobýval žalobce na území ČR bez platného oprávnění k pobytu až do dne 2.6.2021, kdy se dostavil ke správnímu orgánu I. stupně. Vzhledem k tomu bylo s žalobce zahájeno řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, které vyústilo dne 26.8.2021 ve vydání rozhodnutí o správním vyhoštění pod č.j. KRPK-45707-52/ČJ-2021-190022, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění se zákazem vstupu na území členských států EU v délce osmi měsíců. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, na základě kterého vydal odvolací orgán dne 21.12.2021 pod č.j. CPR-27750-3/ČJ-2021-930310-V243 rozhodnutí, jímž napadené rozhodnutí o správním vyhoštění zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Odvolací orgán dospěl po posouzení spisového materiálu k závěru, že vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění by došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce má na území ČR partnerku s uděleným povolením k trvalému pobytu, se kterou má dvě děti, které mají také na území ČR udělen trvalý pobyt, přičemž v době odvolacího řízení se žalobci a jeho partnerce narodila v ČR třetí dcera. Odvolací orgán proto závázal správní orgán I. stupně k překvalifikování předmětného řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území členských států EU dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Poté, co byli účastníci řízení vyrozuměni o překvalifikování řízení a poté, co jim bylo umožněno seznámení s poklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., vydal správní orgán I. stupně dne 8.2.2022 napadené rozhodnutí.

Dále žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a na základě správných skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady. Vytýkané protiprávní jednání žalobce bylo vymezeno zákonným způsobem a bylo správně definováno jako neoprávněný pobyt na území ČR naplňující podmínky pro vydání rozhodnutí dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nebyl k

pobytu na území ČR v období od 18.4.2021 do 2.6.2021 oprávněn a z důvodu zjištěné nepřiměřenosti u něj nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Doba k vycestování byla stanovena v maximální zákonem stanovené míře s ohledem na okolnosti daného případu a v souladu s ust. § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců a odvolací orgán ji považoval za dobu přiměřenou okolnostem daného případu. Způsob, jakým bylo v uvedené věci rozhodnuto, koresponduje s rozhodovací praxí aplikovanou v obdobných případech. Jde o rozhodnutí přiměřené i přesto, že žalobce je otcem tří nezletilých dětí, které mají na území ČR uděleno povolení k trvalému pobytu. Žalovaný hodnotil rozhodnutí správního orgánu I. stupně jako vydané zcela v souladu se zákonem a až poté, co bylo jednání žalobce odůvodňující uplatněný postup jednoznačně prokázáno a poté, co bylo všem účastníkům řízení umožněno uplatnit práva, která jim zákon č. 500/2004 Sb. přiznává. Proto žalovaný shrnul, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v souladu právními předpisy.

Žalobce v odvolání nesouhlasil s posouzením přiměřenosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když v jeho důsledku by byly zpřetrhány rodinné vazby. K tomu žalovaný uvedl, že je potřeba poukázat na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť v něm jsou náležitě popsána zjištění učiněná nejen ke skutku samotnému, ale zejména zjištění učiněná k rodinným vazbám cizince, k délce a charakteru pobytu cizince na území ČR, jeho začlenění se do české společnosti a vazbám k Vietnamu a také k jeho úmyslné trestné činnosti, za kterou byl pravomocně odsouzen a která byla důsledkem zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Správní orgán I. stupně prezentoval, že i na řízení směřující k vydání rozhodnutí dle § 50a zákona o pobytu cizinců dopadá povinnost zabývat se přiměřeností zásahu rozhodnutí do rodinného nebo soukromého života cizince, a proto také definoval přísnost opatření, které je vyjádřeno rozhodnutím o povinnosti opustit území členských států EU, jeho důsledky či vliv na dobu budoucí - na možnost vyřídit si v době k vycestování příslušný pobytový status, na možnost získání potřebného pobytového oprávnění, na možnost návratu do ČR atd. Samotné posouzení přiměřenosti je promítnuto na stranách 7 až 9 rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Za daných okolností žalovaný souhlasil s žalobcem, že i v řízení o povinnosti opustit území členských států EU dle § 50a zákona o pobytu cizinců je nutno přiměřenost rozhodnutí zkoumat, správní orgán I. stupně však své povinnosti zcela dostál. Žalovaný na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně proto plně odkázal.

Následně žalovaný konstatoval, že žalobce na území ČR pobýval od roku 2002 a zopakoval již výše uvedené důvody zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce a nad rámec toho uvedl, že před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce argumentoval podáním žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. K tomuto bylo zjištěno, že rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 15.12.2021, č.j. 76 A 2/2021-82, byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí Komise vydanému pod č.j. MV-15920- 8/SO-2021 dne 17.3.2021. Žalobce poté podal k NSS proti tomuto rozsudku kasační stížnost s žádostí o přiznání odkladného účinku, přičemž NSS usnesením vydaným pod č.j. 4 Azs 18/2022-52, které nabylo právní moci 9.3.2022, odkladný účinek nepřiznal. Žalovaný dále uvedl, že má za prokázané, že situaci, ve které se žalobce ocitl, si způsobil v každém směru pouze on sám. Vzhledem k trestnímu stíhání a odsouzení za spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy, kterého se žalobce dopustil jako člen organizované skupiny osob se záměrem získání majetkového prospěchu, když se podílel na organizování a realizaci výroby metamfetaminu, figuroval jako „vaříč“ a

pomáhal sehnat nemovitou věc k jeho výrobě, byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a stanovena doba k vycestování z území ČR, kterou žalobce neakceptoval a na území setrval bez platného oprávnění k pobytu. Žalobce měl přiměřený časový prostor k uspořádání si svých záležitostí a k vycestování z území ČR, což neučinil a v důsledku toho se na území ČR nacházel v období od 18.4.2021 do 2.6.2021 bez jakéhokoli pobytového titulu. V důsledku toho pak bylo žalobci vydáno napadené rozhodnutí, kterým mu byla stanovena povinnost vycestovat z území členských států EU.

K rodinným poměrům žalobce bylo ze spisového materiálu zjištěno, že s přítelkyní se znají více jak 15 let, první dcera se jím narodila v roce 2009, druhá v roce 2014 a k narození třetí dcery došlo dne 4.9.2021, tj. v době, kdy žalobce již neměl na území ČR uděleno jakékoliv povolení k pobytu. K početí třetí dcery došlo velmi pravděpodobně v době, kdy žalobce byl propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, kdy však byl již obeznámen se skutečností, že jeho pobytový status na území ČR je nejistý, neboť dne 1.10.2020 vydal OAMP rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu. Z podkladů pro rozhodnutí vyplynulo, že v době výkonu trestu odnětí svobody se žalobce nepodílel na výchově ani výživě svých nezletilých dětí a před svým uvězněním pobýval v letech 2016 až 2018 ve Vietnamu (jednalo se celkem o 21 měsíců, kdy se žalobce před svým zatčením skrýval před českou policií a soudem jako uprchlý pachatel trestné činnosti). Je zřejmé, že rodina žalobce v době jeho výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody a jeho delšího pobytu ve Vietnamu zvládala jejich vzájemné odloučení bez pomoci, případně děti učila a hlídala česká „babička“, paní M.. Pokud žalobce v odvolání namítal nepřiměřenost napadeného rozhodnutí vzhledem k tomu, že by se nemohl starat o své děti, je ze zjištěných skutečností zřejmé, že tuto starost mohl reálně projevovat až po svém delším pobytu ve Vietnamu a po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Co se tedy týká vztahu cizince k nezletilým dětem, pak to byl především sám žalobce, kdo způsobil, že se s dětmi nebude moci po jistou dobu osobně vídat. Po dobu, kdy žalobce nebude pobývat na území ČR, může partnerka žalobce starost o dcery řešit např. prostřednictvím pomocnice, kterou už v minulosti rodina využila, nebo s pomocí rodinných příslušníků cizince, kteří žijí na území ČR (otec a sourozenci) nebo díky předškolním zařízením. Žalovaný uvedl, že má na mysli i starost o nejmladší dceru, která je dle vyjádření žalobce v odvolání zcela závislá na jeho celodenní péči kvůli nevyhnutelnému pracovnímu vytížení matky. Je tedy zřejmé, že nejmladší dcera není již zcela a jen závislá na péči matky a mohou se o ni postarat i jiní rodinní příslušníci nebo si partnerka žalobce může zaplatit chůvu. Ostatně obdobnou situaci řeší mnoho žen, které se ocitnou s dětmi samy bez pomoci manžela. V případě nutnosti pak může žalobce i s partnerkou a s dětmi vycestovat do Vietnamu na dobu, než si žalobce vyřídí oprávnění, na základě kterého bude moci celá rodina pobývat na území ČR. Rozhodnutím o povinnosti vycestovat z území členských států EU nedošlo k zákazu pobytu žalobce, pouze k nutnosti vycestovat a požádat o vydání některého nižšího pobytového oprávnění. Nepochybně tedy sice dojde k jistému zásahu do rodinných poměrů žalobce, avšak tento zásah nepovažuje žalovaný za nepřiměřený. Partnerka žalobce a jejich děti mají na území ČR uděleno pobytové oprávnění, ale pokud budou chtít, je možné, aby se všichni přesunuli do Vietnamu a zde po určitou dobu realizovali své rodinné vazby. Správní orgán I. stupně dle žalovaného zohlednil existenci rodinných vazeb cizince na území ČR, dobu jejich společného soužití i možnost zpětné integrace a nedovodil, že by vycestováním žalobce došlo k porušení Úmluvy o právech dítěte. Žalovaný s tímto hodnocením souhlasí a domnívá se, že žalobce v ČR nedosáhl takového stupně integrace, který by mohl vyloučit jeho vycestování. Povinnosti vycestovat z území EU bude sice znamenat zásah do

rodinného života žalobce, avšak nikterak nepřiměřený. Žalobci nic nebrání, aby na území ČR legálně znovu přicestoval, nebo aby realizoval svůj rodinný život nadále v zemi původu.

Dopady rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU do soukromého a rodinného života jsou rozhodně méně intenzivní než dopady rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž samotná skutečnost, že žalobce má na území ČR rodinné vazby, nemůže automaticky znamenat, že by rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života - ten lze zpravidla shledat pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti žalobce na území ČR. Bylo spolehlivě zjištěno, že rodinní příslušníci žalobce mají v ČR udělen trvalý pobyt a všichni jsou státními příslušníky Vietnamu. O existenci rodinných vazeb cizince na území ČR není pochyb. Lze připustit, že i přes nevoli žalobce či jeho manželky budou muset jejich nezletilé děti po nezbytnou dobu (po dobu, kdy bude cizinec muset vycestovat za účelem vyřízení krátkodobého víza v zemi původu) zřejmě setrvat na území ČR jen se svou matkou. Nelze se tedy domnívat, že po vydání napadeného rozhodnutí přijde cizinec s ohledem na jeho předcházející trestní minulost automaticky o vstup na území ČR, neboť podmínka trestní zachovalosti je stanovena pouze v případě žádosti o udělení dlouhodobého víza (§ 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců). V případě např. krátkodobého víza není zákonem o pobytu cizinců stanovena. Za negativní dopady na udělení víza k pobytu na území ČR je ale odpovědný zejména žalobce, který se na území ČR dopustil závažné trestné činnosti.

Žalovaný na základě předloženého spisového materiálu dospěl k závěru, že rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU bylo voleno právě s ohledem na prokázané rodinné vazby cizince s tím, že jde o mírnější opatření než je rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť povinnost vycestovat není spojena s žádným dalším omezením pobytu do budoucna a nemá přímo vliv na nemožnost získat vízum či povolení k pobytu. K legalizaci pobytu je žalobce tak jako tak nucen vycestovat z území ČR, neboť vízum k pobytu lze podat pouze prostřednictvím zastupitelského úřadu ČR v zahraničí. Není možné (a to ani při vědomí důsledků, které s sebou napadené rozhodnutí jistě ponese) tolerovat porušování (resp. ignorování) obecně závazných právních předpisů zvláště, když žalobci nic nebránilo v dodržování povinností stanovených zákonem o pobytu cizinců. Žalobce neuvedl žádný relevantní důvod, který by mu bránil vycestovat po pravomocně ukončeném řízení ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a proto i dle žalovaného musí nést předvídatelné důsledky svého jednání.

S ohledem na prokázanou délku soužití cizince s nezletilými dětmi a užití argumentace v odvolání pak žalovaný uvedl, že nelze akceptovat fakt, že žalobce své děti ve vztahu k úřadům cizinecké policie využívá jako jakýsi štít, který má zabránit jeho vycestování, ačkoli přiměřenost opatření ve formě rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU byla naprosto nepochybnitelným způsobem deklarována již správním orgánem I. stupně. K určitým komplikacím a zásahu do soukromého a rodinného života žalobce v důsledku rozhodnutí o povinnosti opustit území členských EU nepochybně dojde, takový zásah však je nutno v jeho případě považovat za zcela přiměřený, neodporující zákonu, Listině základních práv a svobod ani Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, Úmluvě o právech dítěte. Brojí-li žalobce proti napadenému rozhodnutí odvoláním (byť jde o rozhodnutí fakticky nejmírnějšího charakteru), přičemž argumentuje tím, že nemůže vycestovat, a na území ČR se nachází bez platného oprávnění k pobytu, pak vyvstává otázka, jakým způsobem by chtěl svůj pobyt zde legalizovat, když zákon o pobytu cizinců

policii nedává žádné jiné možnosti, jak neoprávněný pobyt cizince na území ČR (pobyt bez patřičného oprávnění) vyřešit. Snahy o legalizaci pobytu na území ČR musí vyvinout vždy cizinec, a to takovou měrou vlastní aktivity, aby na území ČR pobýval jen oprávněně, v mezích, které mu zákon umožňuje. S ohledem na výše uvedené považoval žalovaný námitky žalobce směřované do oblasti přiměřenosti rozhodnutí I. stupně za neopodstatněné.

Na závěr žalovaný uvedl, že v rámci vedeného řízení nebylo zjištěno žádné pochybení, které by způsobovalo nezákonnost řízení či samotného rozhodnutí. Protiprávní jednání žalobce bylo prokázáno bez důvodných pochybností, přičemž realizované dokazování vedlo ke zjištění stavu věci požadovaného § 3 správního řádu. Lze tedy se správním orgánem I. stupně souhlasit, že za daného stavu došlo k naplnění předpokladů pro vydání rozhodnutí dle ustanovení § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť učiněná zjištění odůvodňují závěr, že žalobce pobýval na území ČR v období od 18.4.2021 do 2.6.2021 bez platného oprávnění k pobytu. Správní orgán I. stupně současně v předmětném správním řízení postupoval v souladu s právními předpisy a spisový materiál obsahuje dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí. I z hlediska správnosti lze rozhodnutí správního orgánu I. stupně označit za správní opatření odpovídající zjištěnému porušení zákona, okolnostem daného případu, za opatření postačující k nápravě vzniklého protiprávního stavu, i za opatření odpovídající zájmu sledovanému zákonem o pobytu cizinců. Současně se přijaté opatření nevymyká způsobu, jakým je rozhodováno v obdobných případech, a rozhodnutí tedy plně koresponduje i s ustanovením § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. Správní orgán I. stupně se také dostatečným způsobem vypořádal s posouzením přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí. Žalovaný proto závěrem shrnul, že se závěry správního orgánu I. stupně, které byly v napadeném rozhodnutí prezentovány, plně ztotožňuje, a napadené rozhodnutí na základě výše uvedeného hodnotí jako vydané zcela v souladu s právními předpisy. Proto ani vzhledem k výše uvedenému nebylo možné vyhovět návrhu žalobce na zrušení rozhodnutí. Podle § 2 odst. 4 správního řádu jsou správní orgány povinny dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Je v obecném zájmu, aby platné právní předpisy ČR byly dodržovány, a aby se na jejím území zdržovali pouze cizinci, kteří tyto normy dodržují.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 15.8.2022** nejprve uvedl, že protiprávní jednání žalobce bylo nalézacím správním orgánem řádně zjištěno, spisovým materiálem doloženo a dostatečně odůvodněno. Současně mimo jiné uvedl, že nebyla zjištěna taková procesní pochybení, která by způsobovala nezákonnost vedeného řízení, potažmo pak rozhodnutí, které z takového řízení vzešlo. Z uvedeného důvodu bylo také žalovaným rozhodnuto tak, jak je ve výroku napadeného rozhodnutí uvedeno. Žalovaný k aktuálně uplatněným žalobním námitkám odkázal nejen na odůvodnění rozhodnutí nalézacího správního orgánu, ale také na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť má za to, že v rámci vedeného správního řízení se zcela dostačujícím způsobem vypořádal se vším, co v řízení vyšlo najevo i s tím, co uvedli účastníci řízení. Vzhledem k tomu, že žalovaný ve svém postupu neshledal pochybení, navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta. Dále se žalovaný v tomto vyjádření vyjádřil k odkladnému účinku. Ve věci žaloby žalobce proti rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU, žalovaný nenamítal podjatost žádného ze soudců Krajského soudu v Plzni a sdělil, že souhlasí s tím, aby bylo rozhodnuto ve věci bez nařízení jednání.

6. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 11.7.2022 i ve vyjádření žalovaného ze dne 15.8.2022 odpovídají obsahu spisu. Podle doručanky z datové schránky bylo napadené rozhodnutí ze dne 11.7.2022 právnímu zástupci žalobce doručeno dne 11.7.2022.
7. **Podáním ze dne 23.8.2022** zástupce žalobce žádal o nařízení ústního jednání.
8. **Dne 5.9.2022** pak žalobce reagoval na vyjádření žalovaného ze dne 15.8.2022 s tím, že se s jeho argumentací neztotožňuje, nesouhlasil s ní a trval na podané žalobě, na kterou plně odkázal.
9. **Podáním ze dne 12.10.2022** se žalovaný omluvil z jednání, jelikož ve stanovený den není možné zajistit účast příslušného pracovníka a současně plně odkázal na písemné stanovisko v této věci.
10. **Ústního jednání soudu konaného dne 10.11.2022** se zúčastnil pouze zástupce žalobce, který omluvil nepřítomnost žalobce, odkázal na podanou žalobu a závěrem navrhl, aby bylo žalobě plně vyhověno, napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu projednání a rozhodnutí, také bylo požadováno přiznání nákladů řízení.
11. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22.2.2022, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
12. Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Ve věcech rozhodnutí o povinnosti opustit území rozhoduje specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s.ř.s.).
13. Dle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců *„Rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.“*
14. Podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *„Policie v rozhodnutí podle odstavců 1 a 2 stanoví dobu k vycestování z území nebo z území členských států Evropské unie, a to v rozmezí 7 až 60 dní. Pokud by měla doba k vycestování začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud je v průběhu doby k vycestování cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování z důvodu uvedených v § 174a odst. 2, policie vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.“*

15. Dle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců „Cizinec je mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem pokud tento zákona nestanoví jinak.“
16. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí“.
17. Soud nejprve uvádí, že v daném případě není pochyb o tom, že žalobce není oprávněn pobývat na území ČR a dle správních orgánů nebyly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění. Posuzovanou otázkou je, zda se správní orgány dostatečně vypořádaly s tím, zda bude či nebude žalobci uvedeným rozhodnutím nepřiměřeným způsobem zasaženo do soukromého nebo rodinného života a zda dané rozhodnutí je přiměřené.
18. V této situaci lze konstatovat, že zákonodárce stanovil dva režimy, které lze mimo jiné odlišit svou přísností kladenou na cizince. Zatímco v rámci rozhodnutí o správním vyhoštění je obligatorně stanovena doba, po kterou cizinec nemůže vstoupit na území členských států EU, u uložení povinnosti opustit území tento zákaz stanoven není. Cizinec může nadále využívat dalších možností, díky nimž by mohl získat možnost oprávněného pobytu na území ČR. Správní vyhoštění tak zpravidla znamená přísnější postup a nepříznivější následky pro cizince, než je tomu u rozhodnutí o povinnosti opustit území.
19. Soud konstatuje, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je ve své podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince, který neoprávněně pobývá na území ČR, neboť s tímto typem rozhodnutí není spojen zákaz opětovného vstupu na území po určitou dobu, čili dopady do soukromého a rodinného života již ze své podstaty budou tedy méně intenzivní, než kdyby se jednalo o správní vyhoštění (srov. rozsudek NSS ze dne 19.12.2018, č.j. 8 Azs 290/2018-27).
20. Rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců nelze vydat, jestliže by jím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. K tomuto závěru dospěl NSS v rozsudku ze dne 28.3.2017 č.j. 7 Azs 24/2017-29, v němž konstatoval, že „i v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců je třeba posuzovat přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí podle § 174a téhož zákona. Daná sféra je pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců transponuje do vnitrostátní úpravy čl. 6 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Její čl. 5 ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit a) nejvolnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavrácení“. NSS však ve svém rozhodnutí ze dne 16.5.2017 č.j. 6 Azs 11/2017-27 uvádí, že „práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1)

rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou 6 Azs 11/2017 veřejného pořádku. (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS).“

21. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že se oba správní orgány vypořádaly s posuzováním zásahu do rodinného nebo soukromého života žalobce i přiměřenosti rozhodnutí dostatečně, pročez jejich rozhodnutí nelze označit za nepřezkoumatelná. Správní orgány vzaly do úvahy délku jeho pobytu na území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry na území ČR, dále společenskou a kulturní integraci v ČR a intenzitu vazeb v zemi původu. Žalobce pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu na území v řádu několika týdnů (18.4. do 2.6.2021), je v produktivním věku, není nezletilou, mladistvou nebo nezaopatřenou osobou, ani osobu v důchodovém věku, která potřebuje stálou péči, tzn., že dokáže se sama o sebe postarat. S ohledem na to, že má žalobce na území družku a 3 nezletilé dcery, správní orgány opustily od správního vyhoštění, které by bylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené, proto správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU, které v odvolacím řízení potvrdil žalovaný. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, je tedy jasné, že k určitému zásahu do soukromého a rodinného života jistě dojde, avšak nejedná se o zásah nepřiměřený, i vzhledem k tomu, že žalobce na území ČR pobývá nelegálně, a i to v důsledku páčání trestné činnosti na území ČR. Zdejší soud toto hodnocení správních orgánů považuje za zcela dostačující vypořádání jak s otázkou přiměřenosti rozhodnutí, tak ve vztahu k dopadu do soukromého a rodinného života žalobce.
22. Současně soud poukazuje, že k aplikovatelnosti institutu rozhodnutí o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (dříve § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců) lze také odkázat na rozsudek NSS ze dne 16.5.2017 č.j. 6 Azs 11/2017-25: „Rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců není spojeno s bezprostředním výkonem tohoto rozhodnutí, což je dalším znakem odlišujícím jej od rozhodnutí o správním vyhoštění. Za účelem výkonu povinnosti opustit území také nelze cizince zajistit dle zákona o pobytu cizinců. Z důvodové zprávy k novele zákona o pobytu cizinců č. 314/2015 Sb., kterou bylo uvedené ustanovení do zákona zakotveno, lze vyčíst úmysl zákonodárce stanovit povinnost opustit území v souladu s návratovou směrnicí i těm cizincům, kteří chtějí dobrovolně vycestovat a nejsou shledány důvody pro rozhodnutí o správním vyhoštění. Návratová směrnice totiž obecně ukládá povinnost rozhodnout o opuštění území v případech všech cizinců, kteří se neoprávněně nacházejí na území, kromě výjimek stanovených směrnicí.“ Vzhledem ke všemu shora uvedenému i ke zcela minimálnímu zásahu rozhodnutí o povinnosti opustit území do práv žalobce a jeho soukromého a rodinného života, soud uzavřel, že napadené rozhodnutí není nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o

pobytu cizinců, přičemž ani nedošlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce v této věci.

23. Cizinci, kteří chtějí pobývat na území ČR, jsou povinni dodržovat povinnosti vyplývající ze zákona o pobytu cizinců a pokud tomu tak není, pak se vystavují riziku uložení správního vyhoštění či povinnosti opustit území ČR. Je proto na každém cizinci, aby si zabezpečil splnění podmínek k legálnímu pobytu na území. V opačném případě, kdy cizinec nedodržuje své povinnosti stanovené zákonem o pobytu cizinců a dopustí se protiprávního jednání, musí být srozuměn s tím, že mu může být uloženo správní vyhoštění, popř. uložena povinnost vycestovat z území bez stanovení zákazu pobytu.
24. Závěrem zdejší soud konstatuje, že se s hodnocením správních orgánů plně ztotožňuje a podotýká, že rozhodnutím o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců žalobci nebyl stanoven zákaz vstupu na území členských států EU, nýbrž toliko povinnost vycestovat. Žalobci nic nebrání usilovat o získání legálního pobytového oprávnění na území ČR. Soud ze všech uvedených důvodů uzavřel, že s ohledem na porušování právních předpisů ze strany žalobce, jakož i na to, že mu nebyl uložen zákaz vstupu na území EU, žalobou napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce dle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod či čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, zvláště pak, když správní orgány zvolily velmi mírné opatření, a to toliko rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí pak z uvedených důvodů soud nepovažuje ani za nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Zájem nad dodržováním právních předpisů ČR tak v daném případě převáží nad právem na zachování soukromého a rodinného života žalobce. Z toho důvodu má soud za to, že tato námitka je nedůvodná
25. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádnou z žalobních námitek soud neshledal důvodnou.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 10. listopadu 2022

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

